Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 290. Вторникъ 31 грудня (12 сѣчня) 1891. **Рôкъ I.**

Запрошенє до предплаты.

Вже лишь короткій часъ, бо ледви кôлька днѣвъ, дѣлить насъ вôдъ кôнця року, тожь идучи за загально принятымъ звычаємъ, пригадуємо, що пора вôдновити предплату и запрошуємо охотныхъ до неи, щобы завчасу можна управильнити накладъ и точну высылку нашои часописи.

„Народна Часопись“ буде и въ слѣдующôмъ роцѣ выходити пôдъ тыми самыми условіями, що доси.

Предплата у Львовѣ

въ Адміністраціи „Ґазеты Львовскои“ (улиця Чарнецкого ч. 8) и въ ц. к. Староствахъ на провінціи выносить:

на цѣлый рôкъ:	2 зр.	40 кр.
на пôвъ року:	1 зр.	20 кр.
на чверть року: . . .	—	60 кр.
мѣсячно:	—	20 кр.
Поодиноке число: . . .	—	1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ:	5 зр.	40 кр.
на пôвъ року:	2 зр.	70 кр.
на чверть року: . . .	1 зр.	35 кр.
мѣсячно:	—	45 кр.
Поодиноке число:		3 кр.

У всякихъ справахъ редакційныхъ просимо вôдносити ся до: Редакціи „Народнои Часописи“ ул. Чарнецкого ч. 8 (Бюро Ґазеты Львôвскои). **Инсераты** („Донесеня приватнѣ“) буде приймати вôдъ 1 (13) сѣчня 1892 р. **„Бюро Дневникôвъ“** Людвика Пльона, ул. Кароля Людвика ч. 9. Въ тôмъ самôмъ бюрѣ вôдбуває ся такожь мѣсцева експедиція.

Найвысша Престольна Бесѣда

выголошена при закрытю угорского парляменту.

Въ послѣднôмъ числѣ навели мы коротенько найважнѣйшій уступъ зъ Найвысшои Престольнои Бесѣды, выголошенои при закрытю угорского парляменту. Задля важности Найв. Бесѣды наводимо тутъ дословно сей уступъ и декотрѝ другѝ важнѣйшѝ. Є. Вел. Цѣсарь и Король говоривъ:

„Зъ вдоволенємъ можемо вамъ оповѣстити, що зôстаємо зô всѣма безъ вынимки державами въ дружныхъ вôдносинахъ. Тѝ дружнѝ вôдносины и союзы дають Намъ поруку наиможливѣйшого удержаня мира и усуненя тыхъ небезпечностей, якѝ моглибы загрозити політичному положеню въ Европѣ. Однакожъ забезпеченє Нашихъ власныхъ интересôвъ вымагає, щобы наша збройна сила розвивала ся вôдповѣдно до вымогъ, а єсть то вдоволенємъ для Насъ, що можемо сказати, що въ наслѣдокъ мудрости законодавства войскового Наше войско и Наша краєва оборона на велике Наше вдоволенє выказують поступы зъ року на рôкъ.

„Угоды торговельнѝ, якѝ удало ся заключити Нашому правительству, а котрѝ принявъ вже Нашъ парляментъ угорскій, скрѣплять ще бôльше той политичный союзъ, якій Насъ сполучає зъ двома сусѣдными державами, и въ той спосôбъ вôдповѣдять загальному бажаню мира. Завдяки тôй великôй доносимости угодъ, будуть упорядкованѝ нашѝ вôдносины торговельнѝ рôвночасно зъ Нѣмеччиною, Италією, Швайцарією и Бельґією. Угоды тѝ ще и зъ того взгляду мають особливу вартôсть, що забезпечують на довгій часъ на великôмъ просторѣ середнои Европы непрерывнôсть вôдносинъ торговельныхъ. Такъ само зъ Нашими сусѣдами, на полудни и въ полудневе-всхôднôй Европѣ, розпôчнуть ся имовѣрно вже въ найблизшôмъ часѣ переговоры для заключеня новыхъ угодъ торговельныхъ, а з Нашои стороны не забракне готовости до вытвореня такожъ и зъ тыми краями тревалыхъ вôдносинъ торговельныхъ“.

Бесѣда Престольна згадує вôдтакъ про успѣхи на поли политики комунікаційнои, про средства противъ поверей въ декотрыхъ сторонахъ краю, про управильненє податку консумційного и выкупно права вышинку и приходить вôдтакъ до угоды фінансовои зъ Хорватією и Славонією та каже, що удало ся ту угоду заключити наново въ дорозѣ реґніколярнои депутаціи на вдоволенє обохъ сторôнъ и порозумѣти ся въ той спосôбъ що до подѣлу надвыжокъ хорватско-славоньского додатку индемнізаційного. Поступованє при трактованю сихъ справъ єсть новымъ доказомъ доброго порозумѣня межи Угорщиною а краями Хорватією и Славонією.

Въ дальшôмъ ходѣ звертає Бесѣда Престольна на проектъ закона о управильненю адміністраціи и каже, що проектъ сей не мôгъ пôдчасъ послѣднои сесіи парляментарнои стати ся закономъ; за то ухвалено важну засаду и принято єи до закона, а именно, що адміністрація въ комітатахъ єсть задачею держа-

БОКЛАЖОКЪ.

Написавъ Ґій де Мопасанъ. [1])

Шікó, властитель гостинницѣ въ Еґревіль, станувъ вôзкомъ передъ дворомъ старои Маґльоарихи. Єму було вже сорокъ добре зъ горою и бувъ собѣ чоловѣчокъ притовстый та трохи червоный: штука хитра, котрого многѝ уважали за облестного и потайного.

Привязавъ конину до стовпа коло ворôтъ и зайшовъ на обôйстє. Хутôръ старухи, котрого Шікотови вже давно було захотѣло ся, стоявъ объ межу зъ єго розлогими ґрунтами.

Може вже якій двацятый разъ старавъ ся вôнъ дôстати той хутôръ въ свои руки, але старуха якось дуже тому опирала ся.

— Де прийшла на свѣтъ, тамъ и хочу умирати! — говорить бувало.

Нинѣ стрѣтивъ вôнъ єи на порозѣ а коло неи стоявъ кошикъ зъ бараболями. Бабуси було вже сѣмдесять и два роки, то и не диво, що була худощава и вынидѣла та ще й згорблена; а всежь таки держала ся ще крѣпко и здорова якъ молода дѣвчина.

Шікó поклепавъ єи по плечи якъ добрый знакомый и сѣвъ собѣ на стôльци коло неи:

Ну, бабусю, якъ вамъ живе ся? Здоровѝ? Заєдно здоровѝ?

— Здорова, Богу дякувати.... здорова; а коло васъ що доброго чувати, пане Просперъ?

— Отъ, якъ коло мене.... кождый чоловѣкъ має свои клопоты. Але впрочôмъ ще якось уйде!

— Хвала Богу! — И бабуся вже не говорила дальше.

Шікó придивлявъ ся дальше єи роботѣ. Кривѝ єи пальцѣ, що були твердѝ якъ клѣщѣ у рака, брали поквапно бараболѣ зъ кошика, обнимали ихъ та оббирали зъ лупины въ довгихъ окравкахъ при помочи старого ножика, що держала Маґльоариха въ другôй руцѣ. Коли бараболя була вже обôбрана такъ, що выглядала цѣла жовтенька, то она кидала єи одну за другою до посудины, наповненои водою. Три смѣлѝ курочки пôдходили ажь до запаски бабусѣ та дзьобали лупину а вôдтакъ вôдбѣгали назадъ зô своимъ здобуткомъ.

Шікó здававъ ся бути чогось несмѣливый и якъ бы чогось боявъ ся; очевидно мавъ щось на язьщѣ та не важивъ ся якось рота розтворити. Наконецъ таки набравъ вôдваги:

— Скажѣть менѣ бабусю....

— Чо' хочете?

— Ну, якъ же, не надумали-сте ся що доси? Не продасте менѣ вашъ хутôръ?

— Хрань Боже! И не думайте о тôмъ. Я вже вамъ разъ сказала — вôдповѣла она — тожь дайте менѣ зъ тымъ спокôй.

— А ось, бачите, — я знаю такій спосôбъ, що и вамъ и менѣ буде добре.

— Ну, якій!

— Лишь послухайте мене. Вы продасте менѣ свôй хутôръ, а вôнъ все таки буде при васъ. Розумѣєте? Подумайте надъ моимъ способомъ.

Бабуся перервала свою роботу та выдивила ся на него очима, котрѝ теперь ще живѣйше споглядали зъ пôдъ поморщеныхъ повѣкъ на властителя гостинницѣ. А той говоривъ дальше:

— Скажу вамъ яснѣйше. Дамъ вамъ що мѣсяця по сто пятьдесятъ франкôвъ. Чуєте? Що мѣсяця привезу вамъ трицять блискучихъ срѣбнякôвъ, пятифранкôвокъ [1]), а мимо того все лишить ся по давному, зовсѣмъ по давному. Будете жити собѣ выгôдно у власнôй хатѣ, я васъ не буду непокоити, не будете менѣ нѣчого виннѝ, лишь будете брати свои грошѣ. Розумѣєте?

И заглянувъ ѣй весело въ лице.

Але бабуся дивила ся недовѣрчиво напередъ себе, якъ бы догадувала ся, що попаде въ якусь матню.

---

[1]) Про сумный станъ здоровля автора гляди рубрику [illegible]ичина.

[1]) На нашѝ грошѣ 2 зр. 50 кр.

вною, котру мають выконувати урядники державни̂. Рѣчею правительства буде предложити ти̂ проєкты законо̂въ до заведеня реформы въ адміністрации а ро̂вночасно до заведеня трибуналу адміністраційного.

Наконець згадує ся ще про децентралізацію высшихъ судо̂въ и старшихъ прокураторій державныхъ, и каже ся такъ:

„Позаякъ єсть Нашимъ бажанємъ, абы приготовлени̂ Нашимъ правительствомъ проєкты реформъ могли якъ найскорше прийти по̂дъ нарады парляменту и були зъ повнымъ спокоємъ передискутовани̂ безъ жадной перервы, постановили Мы на предложенє Нашого правительства розвязати скорше скликаный дня 26 вересня 1887 парляментъ а то зъ намѣренємъ скликаня нового парляменту въ найкоротшо̂мъ речинци, якій назначає законъ“. По высказаню ще подяки угорскому народови за вѣрно̂сть и предано̂сть для престола, оголошує Престольна Бесѣда угорскій парляментъ закрытымъ.

Причинокъ до исторіи Болгаріи.

Болгарія була, єсть и буде мабуть ще довги̂ лѣта тою, що такъ скажемо, незагоєною раною на тѣлѣ Европы, котра хочь теперь трохи зашкаралупила ся и здаєсь нѣбы гоити ся, єсть все таки ще такъ чутлива, що въ ню можна Европу найлекше поразити. Тому то, по нашо̂й думцѣ, не перестануть ще довго интересувати людей всяки̂ подро̂бности, що во̂дносять ся до сего краю и кождый певно схоче радо довѣдатись то, що доси въ сѣй справѣ позо̂ставало або и позо̂стає тайною для ширшого свѣта. Сими днями появивъ ся въ Köln. Ztg. рядъ фейлетоно̂въ по̂дъ заголовкомъ: „Правда о Болгаріи. Поглядъ поза кулісы“, въ котро̂мъ авторъ, познакомленый очевидно дуже добре зъ недалекою минувшостію и терѣшностію Болгаріи, подає деяки̂ интересни̂ факты, котри̂ кидають нове свѣтло на исторію Болгаріи во̂дъ 1887 р. ажь до нашихъ днѣвъ. Зъ ряду сихъ фейлетоно̂въ выймаємо поки що отсей найцѣкавѣйшій уступъ. поясняючій перши̂ причины роздору мѣжь Россією и Болгарією, уступленє кн. Александра Батенберґского и выбо̂ръ князя Фердинанда Кобурґского. Авторъ каже такъ:

Российски̂ войска освободили Болгарію, а российски̂ мужѣ державни̂ старались надармо зруйнувати знову освободжену Болгарію. Що сотворивъ 1877 ро̂къ, могла було Россія мудрою політикою дальше въ своѣмъ дусѣ розвивати. Суперечно̂сть межи болгарскою а российскою політикою почала ся, коли российски̂ ґенералы въ Болгаріи на приказъ царя яко міністры забули, що мають управляти краємъ, котрому Россія надала якъ найсвобо̂днѣйшу конституцію, коли они забули, що въ першо̂й лініи суть міністрами князя болгарского а во̂дтакъ ажь слугами самодержця всеи Россіи. Коли разъ настала та суперечно̂сть а Болгаре єи ще розширили, то кн. Александеръ мусѣвъ рѣшити ся за однымъ изъ обохъ напрямо̂въ. Во̂нъ отягавъ ся и хитавъ ся, але зробивъ то, и волѣвъ бути княземъ въ краю, якъ поко̂рнымъ слугою свого свояка. Князь не вѣривъ въ то, що зъ того настане рѣшучій роздоръ и зъ своеи стороны старавъ ся всякими силами, щобы завести давнѣйши̂ во̂дносины, але стрѣтивъ двѣ значни̂ трудности, що єго заходы робили неможливыми. Насамперед проявилась була въ арміи велика ненависть до Россіи, чому завинили выключно лишь российски̂ ґенералы своимъ поступованємъ, а во̂дтакъ упо̂ръ міністро̂въ во̂йны (ажь до 1885 р. российскихъ ґенерало̂въ), зъ якимъ они всѣ высши̂ посады въ арміи ажь до капітана замѣщали российскими офіцирами. Ро̂вночасно зъ тымъ поступало и ого̂рченє въ краю на самоволю российскихъ міністро̂въ въ часѣ знесеня конституціи и Болгаре дуже бояли ся, щобы та самоволя знову не настала. Во̂дтакъ и самъ царь заявлявъ часто своє невдоволенє. котре збо̂льшало ся ажь до непримиримости. Ось що розказувавъ по̂знѣйше (1889) теперѣшный ґр. Гартенавъ авторови згаданыхъ фейлетоно̂въ:

„Неправдою єсть — казавъ во̂нъ — що о царю говорять, будь то бы во̂нъ бувъ зъ натуры неровзажный и палкій та готовый до несправедливости. Во̂нъ чоловѣкъ щирый и ввѣчливый а прито̂мъ и дуже справедливый. Коли єго неприхильно̂сть дала ся менѣ въ знаки, то причиною того непорозумѣнє, яке хиба лишь въ одно̂й Россіи можливе. Розлучаючись зъ Болгарією я довѣдавъ ся, що що року жадано для мене во̂дъ царя по ко̂лька міліоно̂въ рублѣвъ запомоги и котри̂ дѣйстно российска каса державна выплачувала. Я о то̂мъ нѣчого не знавъ, нѣчого зъ того не до̂ставъ. Царь думаючи, що я ти̂ сумы жадавъ и дѣйстно во̂дбиравъ, видѣвъ нечестно̂сть въ моѣмъ опорѣ противъ российского представителя и то єго ого̂рчило. Де тоти̂ грошѣ подѣвали ся, то я здогадую ся, але точно не знаю. Панове, що заступають царя въ Софіи, мусять о то̂мъ знати.“

Такъ настала особиста неприхильно̂сть для кн. Александра, котра и по̂знѣйше не зменшила ся. Въ серпни 1886 р. телеґрафувавъ царь до князя, що середъ такъ сумного стану рѣчей, въ якій попала Болгарія, во̂нъ не вышле доти ґен. Долгорукова, доки князь буде въ Болгаріи. Коли ще пригадати собѣ, що Россія хотѣла конче позбути ся кн. Александра зъ Болгаріи вже во̂дъ 1883 р., хочь бы навѣть при помочи революціи войсковои, то годѣ повѣрити, щобы царь не згодивъ ся бувъ на то чи то явно, чи тихцемъ. Може однакожь бути, що царь зле поинформованый о станѣ рѣчей въ Болгаріи, думавъ, що зробить тымъ прислугу Болгаріи.

Досыть; кн. Александра усунено. Во̂нъ уступивъ, бо не мавъ довѣрія до арміи, не чувъ ся досыть сильнымъ, щобы оперти ся майже всѣмъ державамъ. Була то похибка, котру нинѣ загально всѣ признають. Уступленє єго мало насамперед ти̂ наслѣдки, що повага силы Россіи въ краю зросла. Навѣть енерґічный Стамболовъ бувъ за выборомъ кн. Вальдемара Даньского и думавъ, що тымъ придобрить розгнѣваного Зевеса надъ Невою. Стамболовъ предкладавъ навѣть Цанкову, абы во̂нъ вступивъ до кабінету, думаючи, що тымъ по̂ддобрить ся Россіи. На щастє для Болгаріи Цанковъ не хотѣвъ на то пристати. Ажь прийшла проґрама Тіши що до політики на Всходѣ. Всѣ во̂дотхнули. Покинено Вальдемара и Цанкова а постановлено держатись засады: зубъ за зубъ, око за око, особливо тогди, коли выбухла революція въ Рущуку. Закимъ ще змогли вмѣшати ся дипльоматы, розстрѣлено ворохобнико̂въ. Рущуцкій засудъ зробивъ чудо и дивно лишь, що въ Россіи не доказувано, що то сама реґентія выкликала ту ворохобню.

Тогди то на весну въ 1887, не богато бракувало, щобы були кн. Александра знову выбрали княземъ. Во̂нъ въ засадѣ вже на то годивъ ся, але переговоры розбили ся, бо во̂нъ не хотѣвъ числити ся зъ самосвѣдомостію народу болгарского и хотѣвъ розпочати нове правлѣнє такъ само якъ зако̂нчивъ старе, т. є. податливостію супротивъ Россіи. То лишь було причиною, длячого єго не выбрали. Що було бы стало ся, наколибъ були єго выбрали, годѣ сказати, але здаєсь, що Россія була бы тогди старала ся знову зближити ся до Болгаріи.

Болгаре просили кн Александра, щобы во̂нъ имъ помо̂гъ бодай вышукати нового кандидата на князя. Кн. Александеръ, вѣрный своѣй засадѣ податливости для Россіи, радивъ выбирати якого православного князя. Кн. Ольденбурґскій рѣшучо во̂дказавъ ся. Не такъ кн. Ляйхтенберґскій; зъ нимъ обговорювано вже подро̂бности и цярь бувъ зразу при-

---

А во̂дтакъ спытала ся:

— То було бы для мене. А що для васъ? Чейже тымъ мо̂й хуто̂ръ ще не стане вашимъ.

Властитель гостинницѣ во̂дповѣвъ:

— Менѣ про те и байдуже; лишитесь тутъ, доки васъ Господь Богъ не покличе до себе. Весь ґрунтъ буде и дальше вашимъ майномъ. Лишь по̂дпишете менѣ у нотаря папѣръ, що все то доколѣсенька по вашо̂й смерти менѣ припаде. Дѣтей у васъ нема нѣякихъ, хиба внукъ та внучка, про котрыхъ вамъ байдуже. Ґрунтъ буде вашъ ажь до смерти, а я буду вамъ платити. Тажь то для васъ хосенъ.

Для старухи була то несподѣванка, она ажь стала чогось неспоко̂йна, але зовсѣмъ таки не дала по̂знати того по собѣ и во̂дповѣла:

— Не скажу нѣякъ. Але ще объ то̂мъ подумаю. Зайдѣть зъ недѣлѣ до мене, то дамъ вамъ на то во̂дповѣдь.

Шікó во̂дôйшовъ по то̂мъ, споко̂йный якъ той король, що здобувъ велику державу.

Але бабуся Маґльоариха призадумалась глубоко. Цѣлу но̂чь во̂дтакъ не спала. Черезъ чотири днѣ била ся зъ гадками и не знала, що робити. Здогадувала ся, що въ то̂мъ предложеню Шікота єсть щось недоброго; але гадка на трицять пятифранко̂вокъ — що мѣсяця — на красно побренькуючій гро̂шь, що носила бы въ своѣй запасцѣ, а котрый спадавъ бы ѣй якъ зъ неба, — та гадка не сходила ѣй зъ головы.

Наконець по̂йшла до нотаря и розповѣла ему о всѣмъ. Нотарь ставъ єи намавляти, щобы згодила ся на предложенє Шікота. Однакожь радивъ ѣй, щобы замѣсть трипять пятифранко̂вокъ мѣсячно, жадала пятьдесять, бо єи ґрунтъ вартъ хочь бы шѣстдесять тысячѣвъ франко̂въ.

— Будете ще якихъ пятнацять лѣтъ жити, — казавъ ѣй нотарь, а Шікó заплатить тогди все ще лишь сорокъ и пять тысячѣвъ франко̂въ.

Старуха ажь задрожала, почувши о пятьдесять пятифранко̂вкахъ, а всежь таки ще не довѣряла, побоюючись тысячныхъ выкруто̂въ та хитрыхъ по̂дступо̂въ.

Старуха лишила ся ажь до вечера, выпытувала ся по сто разо̂въ нотаря и не могла зъ нимъ упорати ся. Наконець коли вже нотареви терпцю не ставало, пристала на то и вернула домо̂въ якъ пяна.

Коли Шікó прийшовъ, абы послухати, що она остаточно скаже, почала зразу ще дуже довго торгувати ся. Сказала, що не хоче. Але при то̂мъ мучила єи тайна непевно̂сть, що во̂нъ не схоче дати пятьдесять пятифранко̂вокъ.

Во̂нъ ставъ невдоволеный и во̂дмовивъ. А она, абы єго тымъ скорше наклонити, стала ему говорити, якъ короткій вѣкъ прийде ся ѣй ще жити.

— Буду — каже — жити що найбо̂льше ще якихъ пять, шѣсть лѣтъ. Менѣ поступило вже на сѣмдесять и третій, а я не зъ тыхъ дуже здоровыхъ. Ось и оногди, думала, що прийшла вже смерть Такъ мене, бачите, було розо̂брало, голова таки колесомъ ходила! Ажь мусѣли мене на постѣль положити.

Але Шікó не давъ ся затуманити.

— Ой вы, хитренька бабусю, хочете мене на то зловити! — и розсмѣявъ ся. — Вы ще здорови̂ якъ тота дзво̂нниця коло нашои церкви. Дожиєте певно ще и до сто лѣтъ та ще и на моѣмъ похоронѣ будете! Вѣрте менѣ!...

Такъ зо̂йшовъ имъ цѣлый день на торзѣ та переговорахъ. Але що старуха упорно обставала при своѣмъ жаданю, то властитель гостинницѣ приставъ остаточно на пятьдесять пятифранко̂вокъ.

На другій день рано по̂дписали у нотаря контрактъ, а бабуся Маґльоарихи до̂стала таки заразъ десять пятифранко̂вокъ на завдатокъ.

(Конець буде.)

хильный тому, ажь наразъ заявивъ, що не признасть нѣякого князя болгарского, котрого бы поручавъ кн. Александеръ Батенберґскій. И такъ царь самъ попаливъ знову всѣ мосты, котрыми мôгъ бы бувъ дôстати ся знову до Болгаріи.

Якимъ способомъ вышукали Грековъ, Стоиловъ и Калчевъ кн. Фердинанда, менша о те; вôнъ не переговорювавъ самъ, лишь черезъ другихъ, близкихъ єму людей, а тѝ знову черезъ иншихъ. Болгарамъ було впрочôмъ все одно, якъ до того прийшло, они видѣли лишь въ молодôмъ князю чоловѣка богатого, о котрôмъ нѣхто не мôгъ сказати, що вôнъ старає ся о добру посаду.

На пытанє, чи выбôръ сей наступивъ за згодою Австріи, чи нѣ, вôдповѣдає проґрама Тіши зъ 1886 р., котра каже, що Болгарія єсть ґеоґрафічно важна для Австро-Угорщины, що єи треба лишити самôй собѣ и що то сталось бы причиною до войны, наколибъ хтось хотѣвъ мѣшати ся до справы болгарскои. Болгарскѝ послы выбрали одподушно кн. Фердинанда (була то немала штука, довести до тои однодушности); кн. Фердинандъ рѣшивъ ся ѣхати до Болгаріи, бо и чомужь бы нѣ, коли Австрія тому не противилась и постановила на все мовчати. Такъ панує вôнъ тамъ вже чотири роки.

Переглядъ політичный.

Presse доносить, що Палата пословъ має радити ажь до Великодныхъ святъ и залагодити крôмъ торговельныхъ угодъ ще и предложенє о запомозѣ для Товариства пароходнои плавбы на Дунаю, вôдтакъ проектъ закона о студіяхъ правничихъ, дальше законъ о вѣденьскихъ заведеняхъ комунікаційныхъ, а вкôнци законъ противъ фальшованя продуктôвъ поживы. Засѣданя соймôвъ краєвыхъ розпôчнуть ся десь ажь по святахъ Великодныхъ.

На вчерашнôмъ засѣданю Кола польского предложено петицію галицкого Товариства господарского въ справѣ обмеженя свободы еміґраційнои. Пос. Билиньскому складано ґратуляціи по причинѣ єго именованя президентомъ ґен. Дирекціи зелѣзниць державныхъ а вôнъ дякуючи за нихъ заявивъ, що мусить бути передовсѣмъ урядникомъ державнымъ и боронити интересôвъ державы, але що буде пожиточне для державы, то принесе хосенъ и для Галичины.

Урядова ґазета вѣденьска оголосила именованє п. Сеферовича директоромъ почтъ и телеґрафôвъ у Лавовѣ.

По замкненю рахункôвъ буджетовыхъ зъ року 1890. показала ся проти всякого сподѣваня надвышка въ сумѣ звышъ 22 міліонôвъ. Фактъ той витають усѣ дневники яко доказъ фінансового змôцненя ся Австріи.

До Standard-у доносять зъ Петербурга, що россійскій міністеръ справъ внутрѣшнихъ Дурново має дôстати димісію, а то за кару, що затаювавъ всѣлякѝ надужитя якѝ дѣяли ся и дѣють ся доси при роздѣлюваню запомоги для голодуючихъ. Кажуть що єго наслѣдникомъ має стати теперѣшный ґен-губернаторъ въ Кіевѣ ґр. Игнатьевъ. Послѣ иншои версіи має Игнатьевъ стати ґен-ґубернаторомъ Москвы на мѣсце вел. кн. Серґія.

Коло Танґеру въ цѣсарствѣ Марокканьскôмъ въ заходно-пôвнôчнôй Африцѣ, выбухла ворохобня, котра, наколибъ прибрала ширшѝ розмѣры, могла бы легко вплынути шкôдливо и на політичнѝ вôдносины въ Европѣ. Три, въ найбôльше въ Марокко интересованѝ державы европейскѝ: Анґлія, Франція и Испанія, выслали вже свои кораблѣ военнѝ на марокканьскѝ воды. Причину до ворохобнѣ дала особиста месть кôлькохъ Маврôвъ зъ Ґарбіи до тамошного шейха, котрого убито.

Новинки.

— **Громадамъ:** Райске, въ повѣтѣ лѣськôмъ, и Головецко, въ повѣтѣ старомѣскôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь по 100 зр. на будову тамошныхъ шкôлъ народныхъ.

— **Є. Екец. п. Намѣстникъ**, ґр. Бадені, выѣхавъ въ суботу поспѣшнымъ поѣздомъ до Вѣдня на кôлька днѣвъ.

— **Є. Екец. Впреосв. Митрополитъ** дръ Сильвестеръ Сембратовичъ выѣхавъ въ суботу на тыждень до Унева.

— **Именованя.** Львôвскій ц. к. высшій Судъ краєвый именувавъ судовыми авскультантами судôвыхъ практикантовъ: Мечисл. Днѣстряньского, Мойсея Розенштайна, Льва Штернкляра, Володис. Гошовского, ґр. Володим. Руссоцкого, Казим. Піотровского, Стеф. Кручковского, Каз. Ляйбманґа, Тадѣя Дияковского, Павла Войтасевича, Іос. Вільома, Беріля Якова Горовіца, Вартол. Мадейского, Чесл. Кжишковского, Бэл. Литиньского, Ив. Чернявского, Зенона Лукавецкого, Исаака Геннера, Володим. Назаровича, Ив. Людв. Вінценц*, Казим. Туржаньского и дра Фр. Охендушка.

— **Проф. Юл. Медведскій** бувшій ректоръ львôвскои політехники принятый въ члены Ставропиґіи. Єсть то першій Русинъ, що крѣпко стоить при своѣмъ народѣ и придержуєсь народнои засады, котрого принято до сего института. Орґанъ москвофілôвъ „Гал. Русь“ лютить ся длятого на сеніора Ставропигійского Института, дра Шараневича, що то єго заходами принято п. Медведского въ члены сего Института.

— **Кваліфікаційнѝ испыты** для учителѣвъ шкôлъ народныхъ звычайныхъ и выдѣловыхъ розпôчнуть ся у Львовѣ дня 18 лютого с. р. а поданя вносити належить черезъ свои окружнѝ Рады шкôльнѝ найдальше до 31 сѣчня с. р. до Дирекціи и комісіи испытовои ул. Скарбкôвска ч. 39. У власнôмъ интересѣ належить подати точну свою адресу на поданю.

— **Баронъ Чедікъ**, бувшій президентъ ґен. Дирекціи зелѣзниць державныхъ, жертвувавъ 20.000 зл. на фондъ запомоговый для службы зелѣзничои, котра зъ власнои вины окалѣчѣла пôдчасъ службы.

— **Кс. Иванъ Тхоржкицкій**, бувшій лат. парохъ въ Кукизовѣ, звѣстный зъ имени широко по сенсаційнôмъ свого часу процесѣ, померъ оногди у Львовѣ въ 89 р. житя.

— **Весняна погода** Вôдъ кôлькохъ вже днѣвъ настало таке тепло, якъ бы то справдѣ була вже весна. Д. 9 с. м. було у Львовѣ около 10 год. передъ полуднемъ 6 степенѣвъ тепла. Снѣгъ по поляхъ доокола Львова майже весь вже стопивъ ся и озимина зеленѣє ся. Кажуть, що бôльше якъ трицять лѣтъ не було такъ теплои зимы, якъ сего року. Ще бôльше проявилась весняна теплота коло Вѣдня. Тамъ на такъ званôй Софійскôй полонинѣ (Sophien-Alpe) позацвитали вже веснянѝ квѣтки якъ первенець (Primula) або такъ званѝ „Ключики“ и „Божѝ пальчики“. Єсть то безпечно дуже рѣдкій случай, щобы тѝ квѣтки цвили вже въ першихъ дняхъ сѣчня, але ще рѣдшій, щобы вже теперь цвивъ вовчинець, (вовче лыко, Daphne) та пôдбѣлъ и пôдлѣска (Anemone hepatika) якъ теперь дѣє ся коло Вѣдня, де крôмъ того верба вже пускає а базьки на лѣщинѣ стали вже въ двоє такъ довгѝ якъ бувають въ зимѣ. Мабуть то не добрый знакъ, бо зима ще потисне.

— **Побанкрутовали:** Левъ Ваґнеръ въ Станіславовѣ, Беняминъ Вольфъ зъ Перемышли, Антонъ Андрушко въ Ґурагуморѣ и Іосифъ Дайтшмайстеръ въ Дрогобичи.

— **Убійство.** Въ дворскôмъ лѣсѣ Галилея, належачôмъ до Улашкôвецкого двора, знайшли тѣло селянина Стефана Сверенчука, пострѣленого въ плечѣ. Абы выкрыти виновника, веде ся слѣдство.

— **Намѣрене самоубійство.** Анна Кузикъ, 33-лѣтна служниця вôдправлена зô службы у шинкаря Озіи Гоппена у Львовѣ, прийшла оногди вечеромъ до сѣней того шинку, облила на собѣ одѣнє нафтою и пôдпалила. Огонь обнявъ єи въ однôй хвили и попѣкъ дуже тяжко. Попечену вôдставлено до шпиталю.

— **Тверда — натура.** Въ Черновцяхъ на передмѣстю Рошь сѣла собѣ 65-лѣтна Парашка Ангелюкъ на розпалену бляху, абы загрѣти ся, та такъ заговорила ся зъ челядею, що и не чула, коли одѣжь на нѣй перегорѣла и почало вже печи тѣло; кинула ся ажь тогди, коли бляха перепекла на нѣй шкôру. И помôчь лѣкарска нѣчого не помогла; жѣнка твердои — натуры, померла.

— **Вовки.** На Буковинѣ появляють ся въ рôжныхъ сторонахъ цѣлѝ громады вовкôвъ и роблять великѝ шкоды въ худобѣ. Дня 30 грудня бѣгла громада вовкôвъ дорогою коло Франценсталю и покалѣчила кôлька штукъ худобы на пасовиску. Въ Садовѣ, повѣту кимполюнґского, напала знову громада вовкôвъ на худобу на пасовиску и наробила страшнои шкоды. Повѣдомлена жандармерія, прибувши на мѣсце, мусѣла вести цѣлу завзяту борбу зъ вовками, закимъ ихъ розôгнала.

Всячина.

— **Загадочнôсть людскои натуры** знайшла новый яркій примѣръ на славнôмъ и дуже здôбнôмъ писателю французскôмъ Ґій де Мопасанѣ, зъ котрого многихъ и хорошихъ оповѣдань одно подаємо въ нинѣшнôмъ фейлетонѣ. На Мопасанѣ потвердивъ ся знову поглядъ Льомброза, що найздôбнѣйшѝ люде, найбôльше талановитѝ, бувають слабѝ на умѣ! Дивна то и загадочна рѣчь въ природѣ чоловѣка: найбôльшій розумъ и слабôсть на умѣ рôвночасно побôчь себе въ однôй особѣ! То показало ся теперь на Мопасанѣ, котрый кôлька днѣвъ тому зôйшовъ въ приморскôмъ мѣстѣ Канъ зъ розуму. Мопасанъ нездужаючи на нервы выѣхавъ бувъ до того мѣста лѣчити ся; недуга здавала ся легка, але тымчасомъ выбухла тамъ у него зъ цѣлою силою. Въ приступѣ божевôльности вхопивъ вôнъ за револьверъ и стрѣливъ пять разôвъ до себе. але що слуга єго вже давнѣйше выймивъ бувъ кулѣ зъ револьвера, то не зробивъ собѣ нѣчого; тогди вхопивъ вôнъ за нôжь и пôдрѣзавъ собѣ горло, але все таки не дуже небезпечно. Єго звязано, обвязано рану и вôдвезено до Парижа. Ажь теперь показало ся, що єго божевôльнôсть показувала ся вже давнѣйше въ єго оповѣданяхъ. Вôнъ написавъ одно оповѣданє пôдъ заголовкомъ „Горля“. до котрого бравъ примѣръ зъ себе самого. Головна особа въ тôмъ оповѣданю такъ говорить: „Коли настане вечеръ, то мене бере якійсь непонятный лякъ, якъ колибъ нôчь менѣ чимсь страшнымъ грозила. Я бою ся спати, бою ся постелѣ. Вôйду до комнаты, то замыкаю дверѣ на ключь та ще и на засувку. Бою ся. Чого? Отвираю дверѣ вôдъ шафы, заглядаю пôдъ постѣль. Пôдслухую. Кого? Якійсь невидимый духъ (Горля) сидить въ моѣй комнатѣ, приходить въ ночи и пє зъ моєи фляшки и т. д. Головна особа того оповѣданя втѣкає передъ тымъ духомъ, пôдпалює свою хату, думаючи, що „Горля“ въ нѣй згорить, але нѣчого не помагає и она каже: „Не позôстає менѣ нѣчого, лишь вôдобрати собѣ житє“. Тыми словами кôнчить ся оповѣданє. Треба тутъ ще запримѣтити, що братъ Мопасана померъ зъ божевôльства, а мати єго не здужає такъ сильно на нервы, що не може знести свѣтла дня.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 11. сѣчня. Заказъ вывозу пшеницѣ розширено и на Фінляндію.

Тульонъ 11. сѣчня. Панцирный корабель „Баярдъ“ вôдплывъ до Танґеру.

Бѣлградъ 11. сѣчня Скупштина уконституує ся нинѣ; вôдкрытє єи вôдбуде ся безъ престольнои бесѣды. Сербскѝ делеґаты выѣхали до Вѣдня на переговоры въ справѣ угоды торговельнои, котрѝ розпôчнуть ся дня 18 с. м.

Римъ 11. сѣчня. Справозданє пос. Еллєны о угодѣ торговельнôй зъ Нѣмеччиною и Австро-Угорщиною припоручає именемъ бôльшости комісіи принятє сеи угоды и зазначує, що Нѣмеччина хоче користати зъ выключеня Франціи и сподѣває ся зъ угодъ довгои поры спокою.

Вальпараизо 11. сѣчня. Президентъ приказавъ пустити на волю всѣхъ бувшихъ офіцирôвъ Бальмаседы.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ Вл. Ловиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.